

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 1175

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 decembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.439. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Drum Expres Conexiune Satu Mare (VO Satu Mare)—Oar (Granița Româno-Ungară — Drum Expres M49 Ungaria)”, județul Satu Mare	2
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.318. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR-AD-PETA „Proiectarea și exploatarea tehnică a aerodromurilor”, ediția 3/2022	3
6.273. — Ordin al ministrului educației privind acreditarea domeniului de doctorat „Mecatronică și robotică” în cadrul Școlii Doctorale Interdisciplinare, organizată la Universitatea „Transilvania” din Brașov.....	4
6.274. — Ordin al ministrului educației privind autorizarea de funcționare provizorie a domeniului de doctorat „Medicină dentară” în cadrul Școlii Doctorale Științe Biomedicale, organizată la Universitatea din Oradea	5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 64 din 19 octombrie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	6–16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Drum Expres Conexiune Satu Mare (VO Satu Mare)—Oar (Granița Româno-Ungară — Drum Expres M49 Ungaria)”, județul Satu Mare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Drum Expres Conexiune Satu Mare (VO Satu Mare)—Oar (Granița Româno-Ungară — Drum Expres M49 Ungaria)”, județul Satu Mare, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se realizează din fonduri externe nerambursabile — Programul operațional Infrastructură mare 2014—2020 și Programul

operațional Transport 2021—2027 și de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de modul de utilizare a sumei prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu
Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 29 noiembrie 2022.
Nr. 1.439.

ANEXĂ

CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI ai obiectivului de investiții „Drum Expres Conexiune Satu Mare (VO Satu Mare)—Oar (Granița Româno-Ungară — Drum Expres M49 Ungaria)”

Ordonator principal de credite: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

Amplasament: județul Satu Mare

Valoarea totală a investiției (inclusiv T.V.A.):	1.087.359 mii lei
(în prețuri la data de 21.06.2022, 1 euro = 4,9475 lei),	
din care C + M (inclusiv T.V.A.):	875.804 mii lei
Capacități:	
Lungime traseu drum expres	10,831 km
Lățime platformă	21,50 m
Lungime traseu drum de legătură	4,031 km
Durata de execuție a obiectivului de investiții:	24 de luni
Eșalonarea investiției (INV/C + M):	
Anul I: INV 600.000 mii lei	Anul II: INV 487.359 mii lei
C+M 550.000 mii lei	C+M 325.804 mii lei

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antisismic conform prevederilor Normativului „Cod de proiectare seismică” P100-1/2013, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea investiției se realizează din fonduri externe nerambursabile — Programul operațional Infrastructură mare 2014—2020 și Programul operațional Transport 2021—2027 și de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR-AD-PETA „Proiectarea și exploatarea tehnică a aerodromurilor”, ediția 3/2022

În temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) lit. b) și t) din Legea nr. 21/2020 privind Codul aerian, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul transporturilor și infrastructurii, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea aeronautică civilă română RACR-AD-PETA „Proiectarea și exploatarea tehnică a aerodromurilor”, ediția 3/2022, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor nr. 640/2015 pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR-AD-PETA „Proiectarea și exploatarea tehnică a aerodromurilor”, ediția 2/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 și 366 bis din 27 mai 2015, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în 30 de zile de la publicare.

Viceprim-ministru,
ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu

București, 17 noiembrie 2022.

Nr. 2.318.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1175 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN**privind acreditarea domeniului de doctorat „Mecatronică și robotică” în cadrul Școlii Doctorale Interdisciplinare, organizată la Universitatea „Transilvania” din Brașov**

În conformitate cu prevederile:

— art. 138 alin. (1) și (2), ale art. 158 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației nr. 3.651/2021 privind aprobarea Metodologiei de evaluare a studiilor universitare de doctorat și a sistemelor de criterii, standarde și indicatori de performanță utilizați în evaluare;

— Ordinului ministrului educației nr. 5.980/2021 privind menținerea acreditării Universității „Transilvania” din Brașov în vederea organizării programelor de studii universitare de doctorat,

luând în considerare Adresa Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) nr. 5.882 din 31.10.2022, înregistrată la Ministerul Educației cu nr. 703/GP din 7.11.2022, prin care se înaintează Hotărârea Consiliului ARACIS nr. 123/H din 28.10.2022 privind acreditarea domeniului de doctorat „Mecatronică și robotică” în cadrul Școlii Doctorale Interdisciplinare, organizată la Universitatea „Transilvania” din Brașov,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă acreditarea unui nou domeniu de studii universitare de doctorat „Mecatronică și robotică”, care se organizează în cadrul Școlii Doctorale Interdisciplinare din Universitatea „Transilvania” din Brașov.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației și instituția organizatoare de studii universitare de doctorat — Universitatea „Transilvania” din Brașov vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN**privind autorizarea de funcționare provizorie a domeniului de doctorat „Medicină dentară” în cadrul Școlii Doctorale Științe Biomedicale, organizată la Universitatea din Oradea**

În conformitate cu prevederile:

— art. 138 alin. (1) și (2), ale art. 158 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației nr. 3.651/2021 privind aprobarea Metodologiei de evaluare a studiilor universitare de doctorat și a sistemelor de criterii, standarde și indicatori de performanță utilizați în evaluare;

— Ordinului ministrului educației nr. 5.979/2021 privind menținerea acreditării Universității din Oradea în vederea organizării programelor de studii universitare de doctorat, cu modificările ulterioare,

luând în considerare Adresa Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) nr. 5.882 din 31.10.2022, înregistrată la Ministerul Educației cu nr. 703/GP din 7.11.2022, prin care se înaintează Hotărârea Consiliului ARACIS nr. 124/H din 28.10.2022 cu privire la autorizarea de funcționare provizorie a domeniului de doctorat „Medicină dentară” în cadrul Școlii Doctorale Științe Biomedicale, organizată la Universitatea din Oradea,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă autorizarea de funcționare provizorie a domeniului de studii universitare de doctorat „Medicină dentară”, care se organizează în cadrul Școlii Doctorale Științe Biomedicale din Universitatea din Oradea.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației și instituția organizatoare de studii universitare de doctorat — Universitatea din Oradea vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,

Gigel Paraschiv,

secretar de stat

București, 18 noiembrie 2022.

Nr. 6.274.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 64

din 19 octombrie 2022

Dosar nr. 1.266/1/2022

Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală —
președintele completului
Adriana Ispas — judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu — judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală
Constantin Epure — judecător la Secția penală
Ioana Bogdan — judecător la Secția penală
Adina Claudia Cioflan — judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache — judecător la Secția penală
Rodica Cosma — judecător la Secția penală

Pe rol se află Dosarul nr. 1.266/1/2022, având ca obiect sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală, în baza art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. *În raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală care este durata termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?*

2. *În raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală care este natura termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?*

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu completările ulterioare.

Sedința este prezidată de către domnul judecător Andrei Claudiu Rus, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, desemnat potrivit art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 36 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu completările ulterioare.

La ședința de judecată participă doamna Adina Andreea Ciuhan Teodoru, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Eucarie Ecaterina Nicoleta, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând:

— compunerea Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în forma stabilită ca urmare a tragerii la sorți, din data de 10 iunie 2022, respectiv a judecătorilor care fac parte din complet, a fost modificată după cum urmează:

1. doamna judecător Laura Mihaela Soane, eliberată din funcție, prin pensionare, începând cu data de 3 octombrie 2022, conform Decretului nr. 1.165 din 3 octombrie 2022 emis de

Președintele României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 966 din 4 octombrie 2022, a fost înlocuită cu doamna judecător Adina Claudia Cioflan, desemnată ca membru supleant potrivit procesului-verbal din data de 10 iunie 2022;

2. domnul judecător Daniel Grădinaru, președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție și președintele Completului de judecată pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, aflat în imposibilitate obiectivă de a participa la ședința de judecată, a fost înlocuit cu domnul judecător Andrei Claudiu Rus, judecător delegat cu atribuțiile funcției de președinte al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

3. doamna judecător Alexandra Iuliana Rus, membru titular al Completului de judecată pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 1.266/1/2022, aflată în situația de incompatibilitate prevăzută de art. 64 alin. (2) din Codul de procedură penală, a fost înlocuită cu doamna judecător Adriana Ispas, desemnată ca membru supleant potrivit procesului-verbal din data de 10 iunie 2022.

La dosar a fost depus raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, doamna judecător Rodica Aida Popa, acesta fiind comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Ca urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei Facultatea de Drept, Centrul de Cercetări în Științe Penale din cadrul Universității de Vest din Timișoara, Facultatea de Drept din Craiova și Facultatea de Drept din cadrul Universității Alexandru Ioan Cuza au transmis puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Andrei Claudiu Rus, a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Nicoleta Eucarie, având cuvântul referitor la chestiunile de drept supuse dezlegării, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția I penală, arătând că nu este îndeplinită una din condițiile cumulative de admisibilitate a sesizării, și anume aceea referitoare la existența unei relații de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei.

În acest sens, doamna procuror a făcut referire la Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea privind lămurirea chestiunii de drept referitoare la natura juridică a termenelor prevăzute de art. 250² din Codul de procedură penală, iar completul care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat în considerentele încheierii că existența măsurii asigurătorii nu este de natură a contribui la stabilirea soluției pe fond a cauzei, aceasta urmând a facilita

recuperarea pagubei produse prin infracțiune, acoperirea cheltuielilor judiciare sau confiscarea bunurilor.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Andrei Claudiu Rus, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, dosarul fiind reținut în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

În exercitarea rolului său de interpretare și aplicare unitară a legii, prin noile dispoziții privind asigurarea unei practici unitare prevăzute în capitolul VI, secțiunea a II-a (art. 475—art. 4771 din Codul de procedură penală, modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2014), Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost investit la data de 22 martie 2021 **prin încheierea din ședința de cameră de consiliu de la 26 aprilie 2022 a Curții de Apel București — Secția I penală** pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei probleme de drept:

„1. În raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală care este durata termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?;

2. În raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală care este natura termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?”

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Încheierea din data de 25 februarie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 23.586/3/2021/a1.13 judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București a menținut, în temeiul dispozițiilor art. 250² din Codul de procedură penală, măsurile asigurătorii dispuse prin Ordonanța nr. 1.423/D/P/2020/2.03.2021 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Structura Centrală, instituite asupra unor sume de bani aparținând inculpaților A., B. și C.

Prin Rechizitoriul nr. 1.423/D/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Structura Centrală s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A., zis „R.” sau „N.”, cercetat sub aspectul săvârșirii, în concurs real și în stare de recidivă postcondamnatorie, a infracțiunilor de: trafic de droguri de mare risc, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, constând în aceea că la data de 17 februarie 2021 a vândut inculpatului B. cantitatea de 96,27 grame substanță ce conținea heroină; constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal, constând în aceea că în perioada iulie 2020—februarie 2021 a constituit împreună cu inculpații C., B., zis „D.H.”, D., E., zis „G”, F., zis „I”, H., zisă „Z”, un grup infracțional organizat având ca obiect săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc (heroină); deținere de droguri de risc și mare risc, prevăzută de art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 (constând în aceea că la data de 17.02.2021 a deținut, fără drept, pentru consum propriu, cantitatea de 1,77 grame substanță ce conținea heroină,

14 comprimate de metadonă și 39 de comprimate de alprazolam), toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal și art. 41 alin. (1) din Codul penal.

Prin Ordonanța nr. 1.423/D/P/2020/2.03.2021 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Structura Centrală s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 249 din Codul de procedură penală instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului asupra sumei de 37.675 lei, aparținând inculpatului A.

Măsurile asigurătorii au fost verificate, în baza dispozițiilor art. 250² din Codul de procedură penală, la data de 25.02.2022, când Tribunalul București — Secția penală a constatat, prin Încheierea din data de 25 februarie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 23.586/3/2021/a1.13, că subzistă temeiurile care au fost avute în vedere la luarea măsurilor asigurătorii, pe care le-a menținut.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul A., cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția I penală la data de 5 aprilie 2022 cu nr. 2.209/2/2022.

III. Punctul de vedere al părții și al procurorului asupra chestiunii de drept sesizate

Contestatorul inculpat A., prin apărător ales, a apreciat că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție este admisibilă și utilă soluționării cauzei, arătând că Înalta Curte nu s-a mai pronunțat până în prezent asupra acestor chestiuni, dezlegarea chestiunilor de drept fiind necesară pentru soluționarea cauzei.

Pe fondul sesizării, contestatorul inculpat a apreciat că termenul în care judecătorul de cameră preliminară trebuie să verifice din oficiu dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurilor asigurătorii este cel de 6 luni, motivând că atribuțiile judecătorului de cameră preliminară sunt legate de îndeplinirea unor acte procedurale în continuarea urmăririi penale, fiind o fază distinctă de cea a judecării. Referitor la natura termenului de 6 luni sau un an, contestatorul inculpat a apreciat că acesta este unul de decădere, asemănător termenului prevăzut pentru măsurile preventive, astfel că, în opinia acestuia, în ipoteza în care organul judiciar nu a efectuat verificarea din oficiu a măsurilor asigurătorii, ar trebui să se constate că acestea din urmă au încetat de drept.

Ministerul Public a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind că aceasta nu este necesară și nici utilă cauzei, motivat de faptul că, în opinia parchetului, termenul de 6 luni este reglementat expres de textul de lege, acesta fiind prevăzut doar pentru verificarea prevăzută de art. 250² din Codul de procedură penală, care trebuie efectuată de judecătorul de cameră preliminară în termenul de 1 an.

IV. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Completul de judecatori de cameră preliminară de la instanța care a formulat întrebarea, referitor la prima chestiune de drept pusă în discuție, respectiv durata termenului maxim în care judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurilor asigurătorii, a apreciat că în cadrul procedurii camerei preliminare termenul maxim pentru verificarea temeiurilor anterior menționate este cel de un an. Astfel, a constatat faptul că legiuitorul a stabilit, în mod expres, termene maxime în interiorul cărora trebuie verificată măsura asiguratorie doar în cazul fazei camerei preliminare și a judecării, omițând a face acest lucru în cazul camerei preliminare. Rațiunea este una evidentă, reflectată în dispozițiile art. 343 din Codul de procedură penală, potrivit cărora durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Adeseori, însă, durata camerei preliminare este superioară termenului

anterior indicat, generând necesitatea verificării măsurii asigurătorii și, implicit, raportarea la o durată maximă a perioadei pe parcursul căreia măsura asiguratorie nu a făcut obiectul unui control judiciar ex officio. Suplimentar față de aceste aspecte, completul de judecători de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București — Secția I penală a considerat că nu poate fi aplicabil în faza camerei preliminare termenul de 6 luni instituit pentru verificarea măsurilor asigurătorii în cursul urmăririi penale, întrucât absența instituirii unui termen pentru verificarea măsurii asigurătorii nu s-ar putea justifica prin neimpunerea verificării măsurii asigurătorii chiar în cazul perioadei maxime de 60 de zile aferente fazei camerei preliminare. În ipoteza în care măsura asiguratorie a fost verificată în cursul urmăririi penale, iar ulterior a fost sesizată instanța, intervalul de timp trecut de la ultima verificare anterior sesizării instanței intră în cuprinsul perioadei maxime următoare în care trebuie verificată măsura, astfel că se pot ivi situații în care un eventual interval de 6 luni ar expira chiar în cuprinsul celor 60 de zile, durata maximă a fazei camerei preliminare. În mod evident în ipoteza unui interval de un an nu s-ar putea afla într-o astfel de situație, neputând trece mai mult de 6 luni de la ultima verificare anterior sesizării instanței, întrucât s-ar fi impus o nouă verificare de către organul de urmărire penală. În aceste condiții, în absența unei reglementări exprese, în urma interpretării sistematice a dispozițiilor procesual penale, completul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București a apreciat, în dezacord cu contestatorul inculpat, că este aplicabil termenul prevăzut de legiuitor pentru verificarea măsurilor asigurătorii în cursul judecății, procedura camerei preliminare fiind mai apropiată de faza judecății. Astfel, completul de cameră preliminară a reținut că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 641/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie, a arătat că procedura camerei preliminare este o etapă de sine stătătoare a procesului penal, distinctă atât de cea a urmăririi penale, cât și de cea a judecății, și că este o procedură cu caracter jurisdicțional, având în vedere că activitatea judecătorului de cameră preliminară se circumscrie aceluiași competențe materiale, teritoriale și personale ale instanței din care face parte. Față de considerentele deciziei Curții Constituționale, curtea a apreciat că trebuie aplicat termenul de verificare impus instanței în faza judecății, câtă vreme instanța de judecată și judecătorul de cameră preliminară au aceeași competență materială, personală și teritorială, competența funcțională a acestuia din urmă fiind diferită. Faptul că în cazul măsurilor preventive legiuitorul a instituit același termen de 30 de zile pentru verificarea măsurilor arestului preventiv și arestului la domiciliu ca în cursul urmăririi penale nu reprezintă un argument în sens contrar, legiuitorul impunând acest termen în considerarea dreptului afectat — dreptul la libertate și a importanței acestuia într-o societate democratică. Situația nu este una comparabilă în cazul dreptului de proprietate afectat temporar de o măsură asiguratorie. În concluzie, completul de judecată a apreciat că, de vreme ce instanța de judecată a fost sesizată cu rechizitoriu, judecătorul de cameră preliminară are obligația de a verifica din oficiu dacă subsistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurilor asigurătorii în cursul termenului de un an.

Cu privire la cea de-a doua chestiune de drept invocată în cauză, respectiv natura termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subsistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, completul de judecători de cameră preliminară a apreciat că acesta este un termen de recomandare, și nu unul de decădere, în privința instituției măsurilor asigurătorii, întrucât textul de lege nu cuprinde o dispoziție expresă care să prevadă sancțiunea încetării de drept a măsurii asigurătorii. În opinia

aceluiași complet, nu s-ar putea ajunge la concluzia încetării de drept a măsurii asigurătorii pentru identitate de rațiune raportat la aceea care intervine în cazul nerespectării termenului prevăzut, în cazul verificării măsurilor preventive, respectiv încetarea de drept a măsurii, conform dispozițiilor art. 241 din Codul de procedură penală, întrucât măsura asiguratorie afectează cu caracter temporar dreptul la proprietate în sensul atingerii doar în parte a atributelor dreptului de proprietate, în timp ce măsura preventivă afectează dreptul la libertate în substanța sa. Mai mult decât atât, în cazul anumitor bunuri încetarea de drept a măsurii asigurătorii, prin simpla expirare a termenului prevăzut de lege, nu ar fi de natură să producă efecte, fiind necesar un act care să constate încetarea de drept (de exemplu, în cazul bunurilor imobile radierea din cartea funciară a măsurii asigurătorii se face pe baza actelor prevăzute în Regulamentul de avizare, recepție și înscriere în evidențele de cadastru și carte funciară, aprobat prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 700/2014; poprirea bancară nu va fi ridicată în absența unui act provenind de la organul judiciar etc.). Rațiunea modificării norme procesuale penale a fost aceea de a crea o obligație pozitivă a organelor judiciare de a analiza periodic, din oficiu, legalitatea și temeinicia măsurilor asigurătorii, precum și necesitatea menținerii acestora, inclusiv din perspectiva proporționalității măsurilor raportat la ingerința acestora în dreptul de proprietate, verificarea fiind justificată și de riscul ca valoarea bunurilor indisponibilizate să sufere modificări. Acest examen al proporționalității a fost consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Credit Europe Leasing IFN — S.A. împotriva României, Wellane împotriva României și Cernea împotriva României, în scopul asigurării unei protecții mai eficiente a dreptului de proprietate și a unui just echilibru între interesul general al societății și interesele persoanei căreia îi aparțin bunurile cu privire la care s-a instituit măsura sechestrului asigurător. Prin urmare, rolul termenelor de 6 luni, respectiv un an, stabilite în cuprinsul art. 250² din Codul de procedură penală, este acela de a garanta exercitarea obligației organelor judiciare de a verifica subsistența temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurilor asigurătorii. În lipsa acestor verificări ori dacă ele se realizează cu depășirea termenelor stabilite de legiuitor, sunt încălcate standardele statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind examenul proporționalității și necesității măsurii. Față de aceste aspecte, completul a concluzionat că termenele sunt procedurale și imperative, fiind necesară respectarea acestora de către organele judiciare. Legiuitorul a instituit o singură ipoteză de încetare de drept a măsurii asigurătorii, respectiv în ipoteza în care în termen de 30 de zile de la pronunțarea hotărârii prin care acțiunea civilă a fost lăsată nesoluționată în temeiul art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală persoana vătămată nu a introdus acțiune în fața instanței civile — art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală.

V. Jurisprudența Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (4), art. 345, art. 346 alin. (1) și art. 347 din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, la paragraful 27 s-a arătat că:

„Astfel, prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate judecătorului de cameră preliminară, în contextul separării funcțiilor judiciare potrivit textului de lege menționat anterior, Curtea trage concluzia că acestuia îi revine funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată și că, în concepția legiuitorului, această nouă instituție procesuală nu aparține nici legiuitorului, această nouă instituție procesuală nu aparține nici

urmării penale, nici judecății, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. Procedura camerei preliminare a fost încredințată, potrivit art. 54 din Codul de procedură penală, unui judecător — judecătorul de cameră preliminară — a căruia activitate se circumscrie aceleiași competențe materiale, personale și teritoriale ale instanței din care face parte, conferindu-i acestei noi faze procesuale un caracter jurisdicțional.”

VI. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală pronunțată în Dosarul nr. 782/1/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 5 iulie 2022, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală în Dosarul nr. 4.184/107/2017/a9 1, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală, care este natura juridică a termenului de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecății, în cadrul căruia este necesară verificarea periodică a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?”.

În considerentele deciziei mai sus menționate s-a reținut, în esență, că „... Prin urmare, întrebarea evidențiată în sesizarea de față care vizează stabilirea naturii juridice a termenelor prevăzute de art. 250² din Codul de procedură penală nu îndeplinește criteriul de admisibilitate analizat reprezentând o chestiune incidentală, astfel că răspunsul la această întrebare nu influențează soluția ce ar putea fi dată raportului juridic de conflict dedus judecății și nici rezolvarea acțiunii civile...”.

În considerentele Încheierii din 21 martie 2022 a Completului de 5 judecători s-a menționat în esență că „... Așadar, obligația verificării din oficiu de către organul judiciar pe rolul căruia se află cauza a subzistenței temeiurilor ce au stat la baza luării/menținerii măsurilor asigurătorii s-a născut începând cu data de 28 februarie 2021, iar, în lipsa unor norme tranzitorii care să prevadă momentul de la care încep să curgă termenele de 6 luni și, respectiv, de 1 an prevăzute de art. 250² din Codul de procedură penală, în care o asemenea analiză se realizează, acestea trebuie calculate de la data intrării în vigoare a Legii nr. 6/2021, o atare interpretare fiind singura ce corespunde dispozițiilor art. 13 din Codul de procedură penală, ce reglementează aplicarea legii procesuale penale în timp. În speță, se observă, însă, că, la momentul introducerii art. 250² din Codul de procedură penală în fondul activ al legislației, judecata în Dosarul nr. 3.190/1/2019 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători era suspendată (până la soluționarea cauzelor preliminare conexe înregistrate pe rolul C.J.U.E. cu nr. C-811/19 și C-840/19), măsură procesuală ce fusese dispusă, în temeiul art. 413 alin. (81) pct. 11 raportat la art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin Încheierea din 22 iunie 2020, astfel încât, procesul aflându-se în nelucrare ca urmare a opririi temporare a cursului judecății, nu mai era posibilă efectuarea niciunui act de procedură, cu excepția celor reglementate expres de art. 367 alin. (8) din Codul de procedură penală. Ca atare, dată fiind această situație particulară generată de suspendarea judecății, se constată că, în cauză, termenul de 1 an instituit de art. 250² din Codul de procedură penală pentru verificarea măsurilor asigurătorii nu a început să curgă de la intrarea în vigoare a Legii nr. 6/2021 (28 februarie 2021), ci din momentul încetării cauzei de suspendare, cu consecința reluării procesului prin repunerea dosarului pe rol, astfel încât nu se poate considera împlinit la data de 21 martie 2022, așa cum, în mod neîntemeiat, a susținut apărarea inculpaților. Totodată, este de remarcat faptul că, spre deosebire de măsurile preventive,

în cazul cărora art. 241 din Codul de procedură penală stabilește, în mod expres, situațiile în care acestea încetează de drept, o asemenea reglementare nu se regăsește în codificarea procesual penală și în privința măsurilor asigurătorii, dar și că soluția juridică a aplicării prin analogie a textului de lege menționat și în ipoteza acelor din urmă măsuri, avansată de apărare, nu poate fi acceptată, din moment ce, pe de o parte, pentru cele două categorii de măsuri, legiuitorul a instituit condiții diferite de luare și menținere, cu consecințe inclusiv în ceea ce privește posibilitatea încetării lor (printre altele, în cazul măsurilor asigurătorii nu a fost prevăzut un termen pe perioada căruia puteau fi luate și menținute și nici nu este reglementată o durată maximă a acestora pe parcursul procesului penal), iar, pe de altă parte, textul în discuție (art. 241 din Codul de procedură penală) nu conține o regulă de principiu, o normă cu caracter general, ci una specială, a cărei sferă de incidență este definită cu claritate în chiar cuprinsul ei, fiind astfel de strictă interpretare și aplicare. Mai mult, se observă că, deși enumeră soluțiile pe care organul judiciar le poate pronunța cu ocazia examinării subzistenței temeiurilor care au justificat luarea sau menținerea măsurilor asigurătorii, art. 250² din Codul de procedură penală nu face referire și la cea a constatării încetării de drept a acestora, indicând expres doar posibilitatea menținerii, restrângerii, extinderii sau ridicării lor. Ca atare, noile dispoziții introduse prin Legea nr. 6/2021 nu reglementează consecințele pe care le-ar antrena o conduită contrară conținutului lor, situație în care termenele de 6 luni și de 1 an instituite pentru verificarea periodică a măsurilor asigurătorii nu pot fi calificate decât ca fiind termene procedurale de recomandare, eventuala depășirea a acestora nefiind de natură să atragă încetarea de drept a respectivelor măsuri, atât timp cât, așa cum s-a arătat anterior, o asemenea sancțiune nu a fost consacrată legislativ decât în materia măsurilor preventive și nu poate fi aplicată prin analogie și în cazul măsurilor asigurătorii. Contrar susținerilor apărării, nu poate fi considerată ca reprezentând un argument pertinent pentru a justifica constatarea încetării de drept a măsurilor asigurătorii nici minuta întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel din 3—4 iunie 2021, de vreme ce, pe de o parte, aceasta nu reprezintă rezultatul parcurgerii vreunui dintre mecanismele de unificare a practicii judiciare, pentru a avea caracter obligatoriu, iar, pe de altă parte, în conținutul său se consemnează, printre altele, că „Pentru ipoteza măsurilor asigurătorii menținute prin sentință (n.n. situația ce se regăsește și în cauză), s-a apreciat că nu este necesară verificarea la primul termen de judecată.”

În considerentele Deciziei nr. 524/A din 25 mai 2021 a Secției penale s-a reținut că [...] „În ceea ce privește chestiunea încetării de drept a măsurii asigurătorii dispuse prin sentința penală apelată asupra imobilului X, Înalta Curte reține următoarele: Dezbaterile întemeiate pe art. 250² din Codul de procedură penală au vizat generic, într-adevăr, măsurile asigurătorii dispuse în cauză, neexistând nicio mențiune în sensul restrângerii dezbaterilor cu privire la măsurile asigurătorii luate în faza de urmărire penală, instanța de apel pronunțându-se exclusiv cu privire la acestea din urmă. Pe de altă parte, instanța de apel nu a depășit termenul de 1 an de zile, în care îi revine obligația de a se pronunța cu privire la măsura asigurătorie luată prin sentința penală apelată, care se calculează de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 6/2021, prin care a fost introdus în Codul de procedură penală art. 250², și chiar dacă acest termen ar fi fost depășit, se constată că legislația procesual penală nu prevede o sancțiune similară celei reglementate în materia de măsuri preventive reglementată de art. 241 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, aceea a încetării de drept a măsurii în cauză. Urmează ca instanța de

apel să analizeze condițiile aplicării art. 250² din Codul de procedură penală și în privința măsurii asigurătorii luate prin sentința penală.”

În **considerentele Încheierii nr. 735 din 2 septembrie 2021 a Secției penale** s-a arătat, în esență, că [...] „susținerile inculpatului referitoare la faptul că măsura asiguratorie ar fi încetat de drept la data de 31.01.2021 sunt nefondate. În acest sens, Înalta Curte reține că, la data de 16.08.2021, autoritățile austriece au transmis la dosar o adresă prin care au solicitat să se comunice de urgență dacă măsura asiguratorie dispusă de Direcția Națională Anticorupție în Dosarul nr. x/P/2018 privind suma de 555.530 euro aparținând ALTD (inculpatul având drept de semnătură pe cont) se prelungește sau nu, cu mențiunea că măsura a fost luată de autoritățile austriece la cererea Direcției Naționale Anticorupție și urmează să expire la data de 20.08.2021, întrucât potrivit legislației austriece o asemenea măsură poate fi luată numai pe durată determinată și se prelungește numai dacă se primește cerere în acest sens de la autoritatea din țara solicitantă. De asemenea, se observă că, deși executarea efectivă a măsurii asigurătorii a avut loc conform legislației austriece, la dosar nu există aspecte din care să rezulte împrejurarea că măsura asiguratorie a fost ridicată sau că nu se mai impune menținerea acesteia. În cauză, conform legislației române, măsura asiguratorie nu a expirat, nefiind modificată sau ridicată de către autoritățile judiciare române, care au dispus luarea acestei măsuri, astfel încât autoritățile austriece doar au adus la îndeplinire măsura asiguratorie. Pe de altă parte, Înalta Curte consideră că instanța de fond a depășit termenul de 1 an de zile prevăzut de art. 250² din Codul de procedură penală în care îi revine obligația de a se pronunța cu privire la verificarea măsurii asigurătorii luate prin ordonanța procurorului, termen care se calculează de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 6/2021.”

VII. Punctele de vedere exprimate de curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

Examinând punctele de vedere exprimate de curțile de apel și instanțele arondate, precum și jurisprudența atașată acestora ce au fost transmise instanței supreme referitoare la chestiunea de drept supusă dezlegării, aflate în volumul I, II și III al prezentei cauze, a rezultat o practică neunitară.

Astfel, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel București, Secția I, Curtea de Apel București, Secția a II-a, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Argeș, Tribunalul Vâlcea, Tribunalul Brăila, Tribunalul Galați, Tribunalul Harghita, Tribunalul Brașov, Tribunalul Harghita, Tribunalul Covasna, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul Timiș, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Bihor, Tribunalul Satu Mare, Tribunalul Botoșani, Tribunalul Suceava, Tribunalul Iași, Tribunalul Vaslui, Tribunalul Dolj, Tribunalul Olt, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Bacău, Tribunalul Sălaj, Tribunalul Alba, Tribunalul Hunedoara, Judecătoria Reghin, Judecătoria Târnăveni, Judecătoria Gheorghieni, Judecătoria Rupea, Judecătoria Reșița, Judecătoria Oradea, Judecătoria Negrești-Oaș, Judecătoria Carei, Judecătoria Rădăuți, Judecătoria Botoșani, Judecătoria Dorohoi, Judecătoria Buhuși, Judecătoria Onești, Judecătoria Moinești, Judecătoria Roman, Judecătoria Iași, Judecătoria Pașcani, Judecătoria Vaslui, Judecătoria Bârlad, Judecătoria Filiași, Judecătoria Balș, Judecătoria Caracal, Judecătoria Năsăud, Judecătoria Vișeu de Sus, Judecătoria Deva **au exprimat opinia că durata termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă**

subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii este de un an, iar natura termenului este de recomandare în condițiile în care legiuitorul penal nu prevede expres o sancțiune aplicabilă în caz de nerespectare a acestui termen.

Tribunalul Brăila și Judecătoria Reghin **au arătat cu privire la termenele de 6 luni, respectiv de 1 an că sunt termene substanțiale, iar sancțiunea nerespectării lor este încetarea de drept a măsurii, având în vedere că dispozițiile legale în discuție reglementează o obligație a organelor judiciare, nu o simplă posibilitate, iar existența acestei obligații presupune existența unui drept corelativ al organului judiciar de a aprecia asupra menținerii, ridicării, restrângerii sau extinderii măsurilor asigurătorii, având drept consecință decăderea din dreptul său și nulitatea actului făcut peste termen.**

Judecătoria Luduș, Judecătoria Alba Iulia, Judecătoria Agnita **opinează că judecătorul de cameră preliminară verifică menținerea măsurii asigurătorii în termen de cel mult 6 luni, a cărui natură este de recomandare.**

Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Neamț, Tribunalul Tulcea, Tribunalul Iași, Tribunalul Mehedinți, Tribunalul Sibiu, Judecătoria Târnăveni, Judecătoria Gheorghieni, Judecătoria Caransebeș, Judecătoria Moldova Nouă, Judecătoria Oravița, Judecătoria Lugoj, Judecătoria Giurgiu, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Bolintin-Vale, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Beiuș, Judecătoria Suceava, Judecătoria Gura Humorului, Judecătoria Fălticeni, Judecătoria Darabani, Judecătoria Podu Turcului, Judecătoria Piatra-Neamț, Judecătoria Pașcani, Judecătoria Hârlău, Judecătoria Răducăneni, Judecătoria Huși, Judecătoria Corabia, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Turda, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Sighetu Marmăției, Judecătoria Zalău și Judecătoria Pătărlagele **opinează că, în ceea ce privește natura termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, acesta este un termen substanțial, iar nerespectarea lui duce la încetarea de drept a măsurii.**

Curtea de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Sighetu Marmăției și Judecătoria Alba, **într-o altă opinie, cu privire la natura termenului, consideră că măsura asiguratorie nu poate fi luată pe o anumită perioadă de timp.**

Judecătoria Aleșd, Judecătoria Marghita, Judecătoria Salonta, Judecătoria Satu Mare, Judecătoria Dragomirești, Judecătoria Târgu Lăpuș, Judecătoria Șimleu Silvaniei și Judecătoria Jibou nu au exprimat niciun punct de vedere cu privire la problema de drept invocată.

S-au atașat Sentința penală nr. 52/F din 26 mai 2022 a Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Încheierea din ședința de cameră de consiliu din data de 24 iunie 2022 a Tribunalului Galați — Secția penală, Încheierea penală nr. 117/CP din ședința de cameră de consiliu din data de 22 iunie 2022 a Curții de Apel Brașov — Secția penală, Încheierea penală nr. 64 din 13 octombrie 2021 a Judecătoriei Reșița, Încheierea penală nr. 137/CO-CP din ședința din data de 18 martie 2022 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Încheierea F/CP din ședința de cameră de consiliu din 25 februarie 2022 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Încheierea penală nr. 108/2022 din ședința de cameră de consiliu din data de 23 mai 2022 a Judecătoriei Salonta, Încheierea penală nr. 149/P/C din ședința de la 5 aprilie 2022 a Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze

penale cu minori și de familie, Decizia penală nr. 251/P/C din 10 mai 2022 a Curții de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, Decizia penală nr. 35 din ședința de la 15 iunie 2022 a Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Încheierea din ședința de cameră de consiliu din data de 12 ianuarie 2022 a Tribunalului Suceava — Secția penală, Încheierea penală din data de 28 ianuarie 2022 a Tribunalului Suceava — Secția penală, Încheierea penală nr. 124 din ședința de la 6 aprilie 2022 a Judecătorei Gura Humorului, Încheierea din ședința din data de 28 iulie 2021 a Judecătorei Săveni, Încheierea penală nr. 38 din ședința de la 13 aprilie 2022 a Tribunalului Neamț, Încheierea din ședința din camera de consiliu din data de 14 aprilie 2022 a Tribunalului Neamț, Încheierea de ședință din camera de consiliu de la 28 iunie 2021 a Tribunalului Neamț, Încheierea din data de 30 iunie 2022 a Judecătorei Iași, Încheierea din ședința din camera de consiliu de la 20 aprilie 2022 a Tribunalului Dolj, Încheierea din ședința de cameră de consiliu de la 26 mai 2022 a Tribunalului Dolj, Încheierea din ședința de cameră de consiliu de la 15 februarie 2022 a Tribunalului Dolj, Încheierea nr. 140 din ședința de la 8 iulie 2021 a Judecătorei Corabia, Încheierea nr. 37 din ședința de la 22 februarie 2022 a Tribunalului Olt, Decizia penală nr. 35 din 17 februarie 2022 a Curții de Apel Cluj, Încheierea penală nr. 165 din 23 iunie 2022 a Curții de Apel Cluj; Încheierea penală nr. 100/CP din ședința de cameră de consiliu din 13 mai 2022 a Tribunalului Maramureș, Încheierea penală nr. 59 din ședința de la 25 februarie 2022 a Tribunalului Maramureș, Decizia penală nr. 66 din ședința de la 28 martie 2022 a Curții de Apel Cluj, Încheierea penală nr. 14/CC din 15 aprilie 2022 a Judecătorei Alba Iulia, Încheierea penală nr. 9/CC din 7 februarie 2022 a Tribunalului Sibiu, Încheierea penală nr. 86 din ședința de cameră de consiliu din data de 22 iulie 2022 a Curții de Apel Alba Iulia.

La nivelul Tribunalului Argeș, Tribunalului Arad, Tribunalului Timiș, Tribunalului Arad, Tribunalului Cluj, Tribunalului Sălaj, Tribunalului Buzău, Judecătorei Sighișoara, Judecătorei Brașov, Judecătorei Făgăraș, Judecătorei Zărnești, Judecătorei Sfântu Gheorghe, Judecătorei Târgu Secuiesc, Judecătorei Întorsura Buzăului, Judecătorei Slatina, Judecătorei Caracal, Judecătorei Balș, Judecătorei Beclean, Judecătorei Vișeu de Sus, Judecătorei Dragomirești, Judecătorei Târgu Lăpuș, Judecătorei Buzău, Judecătorei Râmnicu Sărat și Judecătorei Pogoanele nu s-au identificat hotărâri judecătorești privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. **Opinia specialiștilor consultați**

În condițiile art. 476 alin. (10) cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-au solicitat puncte de vedere specialiștilor cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

VIII.1. **Facultatea de Drept, Centrul de Cercetări în Științe Penale din cadrul Universității de Vest din Timișoara** a opinat cu privire la admisibilitatea sesizării că este admisibilă, întrucât Decizia nr. 38/2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 5 iulie 2022, prin care s-a respins sesizarea, ca inadmisibilă, a fost dată în condițiile unei proceduri distincte de cadrul procesual instituit de art. 250² din Codul de procedură penală, fără legătură cu fondul cauzei, așa încât nu este aplicabilă în speță.

Pe fondul sesizării, în legătură cu prima întrebare formulată s-a considerat că dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală nu conțin expres mențiuni privind termenul maxim de

verificare periodică a necesității menținerii măsurii asiguratorii în camera preliminară de către judecătorul de cameră preliminară. Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, durata măsurii asiguratorii trebuie să fie proporțională în raport cu complexitatea cauzei și cu obiectul acesteia (Cauza Benet Praha SPOL S.R.O c. Republicii Cehe, Hotărârea din 28 septembrie 2010). În doctrina de specialitate s-a reținut, ulterior introducerii acestui text, că era necesară instituirea unei astfel de obligații în sarcina organelor judiciare, în condițiile în care durata măsurilor asiguratorii trebuie să fie rezonabilă, în raport cu complexitatea cauzei și obiectul acesteia, aspecte care pot fi respectate mai ușor dacă organele judiciare au chiar obligația de a verifica asemenea măsuri decât dacă există doar posibilitatea ridicării lor la cerere ori, eventual, din oficiu.¹ Or, în condițiile în care textul de lege menționat face o distincție clară numai între faza de urmărire penală, pentru care se aplică un termen maxim de verificare de 6 luni, și faza de judecată, pentru care se prevede un termen de verificare de un an de zile, este evident că norma face o delimitare, în ceea ce privește obligativitatea verificării, între procedura desfășurată până la momentul emiterii rechizitoriului și procedura ce urmează ulterior momentului emiterii rechizitoriului.

Prin urmare, în sensul art. 250² din Codul de procedură penală, în noțiunea de „judecată” intră și faza de cameră preliminară. S-a considerat că termenul de verificare de un an de zile curge de la momentul începerii procedurii de cameră preliminară. A se considera că pentru procedura de cameră preliminară curge un termen distinct de cel prevăzut în faza de judecată ar presupune o interpretare prin adăugare la lege, câtă vreme textul de la art. 250² din Codul de procedură penală nu prevede un termen distinct aferent procedurii de cameră preliminară.

Cu privire la cea de-a doua chestiune de drept invocată, respectiv natura juridică a termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asiguratorii, s-a considerat că este un termen de decădere. Scopul instituirii unei astfel de prevederi este acela al asigurării unei durate rezonabile a măsurii asiguratorii și al asigurării unei protecții mai eficiente a dreptului de proprietate și a unui just echilibru între interesul general al societății și interesele persoanei căreia îi aparțin bunurile cu privire la care s-a instituit măsura asiguratorie. Or, acest scop nu poate fi atins decât dacă termenele maxime de verificare au natura unor termene de decădere, instituind sancțiunea încetării de drept a măsurii asiguratorii în cazul pasivității totale a organelor judiciare. În același sens este jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Cauza Credit Europe Leasing IFN — S.A. contra României (din 21 iulie 2020), în care Curtea a statuat că „ținând seama, în special, de durata sechestrului aplicat asupra bunurilor aparținând societății reclamante și de valoarea considerabilă a acestor bunuri, precum și de lipsa unei posibilități de a contesta efectiv măsura impusă în cadrul procesului penal în care nu a fost parte, Curtea constată că nu s-a menținut un just echilibru în prezenta cauză între interesul general al societății și interesele societății reclamante, întrucât aceasta din urmă a fost obligată să suporte o sarcină excesivă”. Prin urmare, standardul impus de Convenție este acela de a avea posibilitatea de a contesta efectiv măsura impusă, în special în raport cu durata măsurii asiguratorii. Or, dacă termenul de verificare a acestei măsuri ar fi unul de recomandare, aceasta ar presupune în continuare menținerea unor măsuri asiguratorii pe o durată nerezonabilă de timp, fără

¹ A.-R. Trandafir, Verificarea periodică a măsurilor asiguratorii în cursul procesului penal, disponibil online la https://www.juridice.ro/729837/verificarea-periodica-a-masurilor-asiguratorii-in-cursul-procesului-penal.html#_ftn2, accesat la 11.07.2022.

ca organele judiciare să fie în vreun mod penalizate pentru pasivitatea lor. În același sens este jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauze ulterioare, cum ar fi Cauza Wellane Limited contra României (12 octombrie 2021). Un argument contrar ar presupune golirea de conținut a scopului instituirii unor termene maxime prevăzute de art. 250² din Codul de procedură penală, întrucât în lipsa verificării periodice a măsurii asiguratorii sau dacă ea se realizează cu depășirea termenelor maxime prevăzute de lege s-ar încălca standardele statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind examenul proporționalității și necesității acestei măsuri.

În concluzie, cu privire la întrebarea a doua formulată din sesizare, s-a considerat că natura juridică a termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asiguratorii este aceea de termen de decădere.

VIII.2. Facultatea de Drept din cadrul Universității din Craiova a opinat că în ceea ce privește problema expusă la punctul 1, în raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală, termenul maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asiguratorii este de 1 an de la sesizarea instanței de judecată.

În ceea ce privește problema expusă la punctul 1, în raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală s-a apreciat că termenul în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asiguratorii este de recomandare, și nu unul de decădere, întrucât, în ceea ce privește instituția măsurilor asiguratorii, textul de lege nu prevede o dispoziție expresă care să prevadă sancțiunea încetării de drept a măsurii asiguratorii.

VIII.3. Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a opinat sub aspectul admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție că aceasta este inadmisibilă cu următoarele argumente:

S-a considerat că nu este îndeplinită condiția existenței unei legături între chestiunea de drept și soluționarea pe fond a cauzei. În doctrină s-a evidențiat că aceasta este îndeplinită ori de câte ori interdependența procedurilor specifice cauzei influențează într-o măsură soluționarea fondului, soluția dată acțiunii penale sau civile în procesul penal.² Ca natură juridică, măsurile asiguratorii sunt măsuri procesuale³ cu caracter real⁴ ce pot fi luate pe parcursul procesului penal în vederea asigurării unuia dintre scopurile reglementate în art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală. În jurisprudența Completului pentru soluționarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a constatat inadmisibilitatea unor sesizări referitoare la probleme de drept vizând măsurile preventive, întrucât lămurirea acestor chestiuni nu ar putea influența decizia ce va fi luată pe fondul cauzei (în acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 11/2014, Decizia nr. 17/2014, Decizia nr. 24/2014). Deși prezenta sesizare vizează măsurile asiguratorii, acestea sunt tot măsuri procesuale, ce au caracter incidental în cursul procesului penal și de soluționarea cărora nu depinde nici acțiunea penală, nici acțiunea civilă. Prin raportare la dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală se poate observa că măsurile asiguratorii urmăresc fie

punerea în executare a sancțiunilor de drept penal (când sunt luate în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse sau pentru garantarea executării pedepsei amenzii), fie repararea pagubei produse prin infracțiune, fie garantarea executării cheltuielilor judiciare. Așadar, se pot considera măsurile asiguratorii ca fiind măsuri procesuale care afectează bunurile persoanelor pentru a se asigura punerea în executare a unor dispoziții din cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat acțiunea penală sau acțiunea civilă. Prin Decizia nr. 38/2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 5 iulie 2022, s-a statuat sub aspectul interpretării acestei condiții în legătură cu problemele de drept ce vizează măsurile procesuale în general și măsurile asiguratorii în special. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, fiind sesizat cu o întrebare asemănătoare, a concluzionat că stabilirea naturii juridice a termenelor prevăzute de art. 250² din Codul de procedură penală nu îndeplinește criteriul de admisibilitate analizat reprezentând o chestiune incidentală, astfel că răspunsul la această întrebare nu influențează soluția ce ar putea fi dată raportului juridic de conflict dedus judecății și nici rezolvarea acțiunii civile. S-a considerat că pe această cale completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu ar putea să ofere răspuns nici primei întrebări adresate — cu privire la durata termenului maxim în care trebuie verificată măsura asiguratorie în faza de cameră preliminară pentru aceleași considerente.

IX. Concluziile Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 1.584/C/1.404/III-5/2021 din data de 15 iulie 2022, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării Curții de Apel București — Secția I penală, prin care s-a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu la cele două întrebări formulate în conținutul acesteia pentru următoarele argumente:

Din examinarea dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală s-a constatat că instanța care a formulat sesizarea este Curtea de Apel București, iar aceasta este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu contestația declarată de inculpatul A. împotriva Încheierii din data de 25 februarie 2022 prin care judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București a menținut, în temeiul dispozițiilor art. 250² din Codul de procedură penală, măsurile asiguratorii dispuse prin Ordonanța din data de 2 martie 2021 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Structura Centrală. În ceea ce privește condiția negativă impusă de art. 475 din Codul de procedură penală s-a constatat că este, de asemenea, îndeplinită, deoarece chestiunea de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs. Din perspectiva celei de-a treia condiții de admisibilitate, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat, de principiu, asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei „problemă de drept de a

² În același sens, I. Nedelcu, V.H.D. Constantinescu, comentariu la art. 475 din Codul de procedură penală în M. Udroui (coord.) Codul de procedură penală, Comentariu pe articole, Ediția 3, București, C.H. Beck, 2020, p. 2416.

³ Categorie în care se încadrează și măsurile preventive, respectiv măsurile de siguranță cu caracter medical.

⁴ Gh. Mateuț, Procedură penală, Partea generală, București, Universul Juridic, 2019, p. 741.

cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, cu referire la Decizia nr. 16 din 11 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 23 noiembrie 2018, ce face trimitere la Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014, Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014, precum și la Decizia nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017, prin care s-a menționat că prin această sintagmă trebuie să se înțeleagă fie dezlegarea raportului juridic penal ca urmare a încălcării relațiilor sociale protejuate prin norma de incriminare, inclusiv sub raportul consecințelor de natură civilă, și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate în cursul judecării cauzei în ultimă instanță, fie rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal, ori poate viza atât o normă de drept material, cât și o dispoziție de drept procesual, însă, în ambele ipoteze, admisibilitatea sesizării este condiționată de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. S-a constatat că problemele de drept ridicate de instanța de trimitere, ambele privind aplicarea art. 250² din Codul de procedură penală privind termenul maxim în care judecătorul de cameră preliminară verifică măsurile asigurătorii, precum și natura juridică a acestui termen, nu întrunesc condiția de admisibilitate prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, constând în existența unei relații de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei. Măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale cu caracter real ce constau, conform art. 249 din Codul de procedură penală, în indisponibilizarea bunurilor mobile sau imobile ale suspectului sau inculpatului (și în anumite situații ale părții responsabile civilmente or ale altor persoane), putând fi luate pe parcursul procesului penal, în scopul asigurării executării confiscării speciale sau a confiscării extinse, în scopul garantării executării pedepsei amenzii, în vederea reparării pagubei ori pentru garantarea executării cheltuielilor de judecată. Față de natura și scopul măsurilor asigurătorii, așa cum rezultă din conținutul art. 249 din Codul de procedură penală, procedura prin care se dispune cu privire la măsurile asigurătorii în cursul procesului penal nu constituie o judecată asupra unei acuzații penale și nu pune în discuție existența sau conținutul unor drepturi sau obligații civile, ci urmărește garantarea executării unor creanțe sau a unor sancțiuni de drept penal, dacă ele vor fi stabilite prin hotărârea prin care instanța dezleagă raportul juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protejate prin norma de incriminare. Mai mult decât atât, prin luarea măsurilor asigurătorii instanța nu a dispus cu privire la luarea sau executarea confiscării sau a amenzii penale, cu privire la stabilirea sau executarea unei obligații de plată a cheltuielilor judiciare ori la existența sau întinderea obligației de reparare a prejudiciului cauzat prin infracțiune, ci doar se asigură că în ipoteza în care va dispune cu privire la aceste chestiuni hotărârea judecătorească va putea fi pusă în executare. Din aspectele anterior expuse rezultă că eventuala lămurire a chestiunilor de drept referitoare la măsurile asigurătorii luate în cursul procesului penal nu ar produce nicio consecință juridică asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. S-a făcut referire și la Decizia nr. 38 din data de 9 iunie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 5 iulie 2022, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea privind lămurirea chestiunii de drept referitoare la natura juridică a termenelor prevăzute de art. 250² din Codul de procedură penală, în considerentele căreia s-a arătat că existența măsurii asigurătorii

nu este de natură a contribui la stabilirea soluției pe fond a cauzei, ea urmând a facilita recuperarea pagubei produse prin infracțiune, acoperirea cheltuielilor judiciare sau confiscarea bunurilor. De asemenea, s-a mai arătat că, și în ipoteza în care măsura asigurătorie ar fi fost dispusă în scopul recuperării prejudiciului civil, existența la rămânerea definitivă a hotărârii ce se va pronunța pe fondul acțiunii civile a unor bunuri aflate sub puterea acestei măsuri are efect doar asupra modalității de recuperare a prejudiciului, iar nu a soluției date asupra acțiunii civile, deoarece măsura asigurătorie nu constituie, prin ea însăși, o acoperire a pagubei, având doar rolul de a garanta repararea ei.

S-a concluzionat că față de caracterul incidental al procedurii de verificare a măsurilor asigurătorii, în raport cu soluția ce urmează a fi pronunțată pe latura penală și latura civilă a cauzei s-a constatat că întrebările formulate de instanța de trimitere privind termenul maxim în care judecătorul de cameră preliminară verifică măsurile asigurătorii, precum și natura juridică a acestui termen nu îndeplinesc criteriul de admisibilitate privind existența unei chestiuni de drept de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

X. Dispozițiile legale incidente

Art. 249 Condiții generale de luare a măsurilor asigurătorii

(1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecării, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune. (2) Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestru asupra acestora. (3) Măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului. (4) Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate. (4¹) În cazul bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse, luarea de către procuror a măsurilor asigurătorii pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a acestor bunuri este obligatorie. (5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora. (6) Măsurile asigurătorii prevăzute la alin. (5) se pot lua, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și al judecării, și la cererea părții civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare prevăzute la alin. (1) pot folosi și părții civile. (7) Măsurile asigurătorii luate în condițiile alin. (1) sunt obligatorii în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă. (8) Nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege.

Art. 250 Contestarea măsurilor asigurătorii

(1) Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța

căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond. (2) Contestația nu este suspensivă de executare. (3) Procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți dosarul cauzei, în termen de 24 de ore de la solicitarea dosarului de către acesta. (4) Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie. (5) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la soluționarea contestației. (5¹) Dacă, până la soluționarea contestației formulate conform alin. (1), a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația se înaintează, spre competență soluționare, judecătorului de cameră preliminară. Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător. (6) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la acest judecător ori la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii. (7) Contestația nu suspendă executarea și se soluționează, în ședință publică, prin încheiere motivată, cu citarea părților, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia. Participarea procurorului este obligatorie. (8) După rămânerea definitivă a hotărârii, se poate face contestație potrivit legii civile asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii. (9) Întocmirea minutei este obligatorie.

Art. 250¹ Contestarea măsurilor asigurătorii dispuse în cursul judecății

(1) Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară, de instanța de judecată sau de instanța de apel, inculpatul, procurorul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune, după caz, la judecătorul de cameră preliminară, instanța de judecată sau instanța de apel care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, după caz, judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară, respectiv instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare. (2) Contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară de la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție a luat o măsură asiguratorie se soluționează de un complet format din 2 judecători de cameră preliminară, iar contestația împotriva încheierii prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asiguratorie se soluționează de Completul de 5 judecători. (3) Contestația formulată potrivit alin. (1) nu este suspensivă de executare. Contestația se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare, în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea inculpatului și a părților interesate care au formulat-o. Prevederile art. 425¹ și următoarele se aplică în mod corespunzător. (4) În cazul în care măsura asiguratorie s-a dispus direct prin hotărârea instanței de apel, dispozițiile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător.

Art. 250² Verificarea măsurii asigurătorii

În tot cursul procesului penal, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, instanța de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv un an în cursul judecății, dacă subsistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, dispunând, după caz, menținerea, restrângerea sau extinderea măsurii dispuse, respectiv ridicarea măsurii dispuse, prevederile art. 250 și 250¹ aplicându-se în mod corespunzător.

XI. Opinia judecătorului-raportor

În raportul întocmit, judecătorul-raportor a făcut referiri la dispozițiile legale incidente, la jurisprudența Curții Constituționale, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție,

la opiniile curților de apel și ale instanțelor arondate, la opiniile exprimate de specialiștii facultăților de drept, la concluziile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, exprimând argumentat opinia respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția I penală cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunilor de drept arătate în sesizare.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Legiuitorul român a prevăzut în Codul de procedură penală în vigoare un nou instrument de unificare a practicii judiciare neunitare, respectiv sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

În conținutul dispozițiilor art. 475 din cod sunt statuate condițiile de sesizare a instanței supreme, pe care trebuie să le îndeplinească instanța care uzează de această instituție procesual penală.

Astfel sunt reglementate mai multe condiții cumulative, și anume acelea referitoare la faza procesuală a cauzei în care se ivește chestiunea de drept, felul instanței care poate sesiza și stadiul procesual al cauzei, natura juridică a chestiunii de drept, precum și aceea prin care să nu fi făcut obiectul vreunui din instrumentele juridice de rezolvare a problemei respective.

Altfel spus, este necesar ca acea cauză în care există o chestiune de drept ce urmează să fie supusă dezlegării să se afle „în cursul judecății”, respectiv instanța să fi fost sesizată, iar procesul să se afle în curs de desfășurare, instanțele pe rolul cărora se află o asemenea cauză să fie din cele expres și limitativ prevăzute de legiuitor, iar cauza respectivă să se găsească în ultima cale de atac la Înalta Curte de Casație și Justiție, curte de apel sau tribunal, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, chestiunea de drept supusă dezlegării să conducă la soluționarea pe fond a cauzei respective, să fie îndeplinită condiția negativă, în sensul că instanța supremă nu s-a pronunțat asupra problemei de drept, printr-o hotărâre prealabilă sau prin recurs în interesul legii.

În contextul prezentei sesizări s-a considerat că aceasta nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute în art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel s-a constatat că este îndeplinită condiția referitoare la titularul sesizării, respectiv completul de judecători de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București — Secția I penală, în ultimă instanță, ce a fost investit cu soluționarea contestației formulate de contestatorul A. împotriva Încheierii din data de 25 februarie 2022 pronunțate de către Tribunalul București — Secția I penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în jurisprudența sa, a considerat că a fost legal sesizată de judecători de cameră preliminară din cadrul tribunalului sau al curții de apel, în ultimă instanță, și evidențiem cu titlu exemplificativ Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016, Decizia nr. 17 din 10 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 29 mai 2017, Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările, însă pe alte motive decât pe condiția titularului, care a fost considerată ca fiind îndeplinită în fiecare dintre cele trei hotărâri menționate, respectiv judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București — Secția I penală (prima decizie), judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș — Secția penală (a doua decizie) și judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze

penale cu minori și de familie investit cu soluționarea contestației formulate de inculpata A., care din oficiu a pus în discuție sesizarea în conformitate cu art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală (a treia decizie).

De asemenea, sunt îndeplinite și condițiile negative din conținutul art. 475 din Codul de procedură penală, în sensul că asupra chestiunii de drept supuse dezlegării Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, având în vedere caracterul indivizibil al sesizării formulate ce conține două întrebări, așa încât Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 5 iulie 2022, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept „În interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală, care este natura juridică a termenului de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecării, în cadrul căruia este necesară verificarea periodică a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii”, nu este aplicabilă, cea de-a doua întrebare ce face obiectul prezentei sesizări fiind diferită de cea care a făcut obiectul deciziei menționate.

S-a apreciat însă că nu sunt îndeplinite condițiile cumulative referitoare la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute la art. 475 și art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu privire la constatarea existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective.

În considerentele Deciziei nr. 11 din 2 iunie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014 (respingere, ca inadmisibilă, a sesizării), s-a evidențiat că „... Astfel, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cazului. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului. Prin sintagma «soluționarea pe fond a cauzei» folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs trebuie astfel să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță...”

În considerentele Deciziei nr. 20 din 14 iunie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017 (respingere, ca inadmisibilă, a sesizării), s-a reținut că „... Astfel, în cadrul mecanismului sesizării Înaltei Curți de Casație și

Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, considerentele Deciziei nr. 11 din 2 iunie 2014 au fost preluate în: Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 11 noiembrie 2014; Decizia nr. 7 din 17 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2015; Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016; Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015...”

În motivarea Deciziei nr. 16 din 11 octombrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 23 noiembrie 2018 (respingere, ca inadmisibilă, a sesizării), s-a arătat că „... Din conținutul art. 475 din Codul de procedură penală se desprinde concluzia că pentru admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este necesară îndeplinirea unei duble condiții, și anume respectiva chestiune să fie una de drept, iar nu de fapt și, totodată, de lămurirea ei să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective... Sub cel de-al doilea aspect, al condiției ca de lămurirea problemei de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei, se reține că în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat, de principiu, asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei «problemă de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei», prin Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014), arătându-se că prin aceasta trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță”, iar prin Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014) s-a subliniat că „această condiție de admisibilitate, prin referirea explicită la soluționarea «pe fond» a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal”.

Or, examinând chestiunile de drept din cele două întrebări formulate ale prezentei sesizări referitoare la termenul maxim în care judecătorul de cameră preliminară verifică măsurile asigurătorii, precum și natura juridică a acestui termen, în contextul cauzei, respectiv contestația formulată de contestator, rezultă că lămurirea acestora nu influențează soluționarea pe fond a cauzei.

Măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale, cu caracter real, în raport cu natura și scopul lor, iar procedura cu privire la dispunerea acestora în cursul procesului penal, în condițiile art. 249 din Codul de procedură penală, nu reprezintă o judecată asupra unei acuzații penale, nu se referă la existența sau conținutul unor drepturi sau obligații civile, ci garantează executarea unor creanțe și a unor sancțiuni de drept penal, în condițiile stabilite prin hotărârea prin care instanța dezleagă raportul juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protejate prin norma de incriminare.

Așadar, chestiunile de drept invocate pe calea celor două întrebări ce fac obiectul prezentei sesizări prin prisma dispozițiilor art. 250² din Codul de procedură penală în contextul procedurii de cameră preliminară nu sunt, pe de o parte, veritabile chestiuni de drept, iar, pe de altă parte, lămurirea acestora nu ar produce nicio consecință juridică asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Pentru considerentele expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 și 476 din Codul de procedură penală, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală va fi respinsă, ca inadmisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 477 din Codul de procedură penală.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 2.209/2/2022 (981/2022) prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

1. În raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală care este durata termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?

2. În raport cu dispozițiile art. 250² din Codul de procedură penală care este natura termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii?

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 octombrie 2022.

PREȘEDINTE

judecător **ANDREI CLAUDIU RUS**

Magistrat-asistent,

Adina Andreea Ciuhan Teodoru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPEM (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

